

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobkyně:

Ing. R. Z.

bytem X, X

zastoupena advokátem JUDr. Radkem Bechyně

sídlem Legerova 148, Kolín

proti

Ministerstvo dopravy

žalovanému:

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017,
č. j. 939/2017-160-SPR/4

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 15. 12. 2017, č. j. 939/2017-160-SPR/4, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč do rukou jejího zástupce JUDr. Radka Bechyně, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2017, č. j. 939/2017-160-SPR/4, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 10. 2016, č. j. MHMP 1818787/2016 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), jímž magistrát zamítl námitky žalobkyně dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 11. 4. 2016.
2. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že magistrát byl v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů je odpovídající. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Žalovaný shledal všechna oznámení, která jsou založena ve spisu, jako dostatečně přesná. Jelikož součástí spisové dokumentace nejsou jednotlivé boky, námitky týkající se jejich nedostatků považoval žalovaný za liché. Magistrát nebyl povinen pokutové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady. Žalobkyně zpochybnila jednotlivé údaje v pokutových blocích až v podaném odvolání, a proto magistrát nebyl povinen jednotlivé pokutové bloky obstarávat, neboť již bylo vydáno rozhodnutí I. stupně. Řízení o námitkách není sankčním řízením, a proto se v něm plně uplatní zásada koncentrace řízení. Nadto žalobkyně u všech přestupků a uložených blokových pokut byla a souhlasila se způsobem jejich vyřízení. Ačkoli žalobkyně podala námitky pouze proti dvěma záznamům, v rámci odvolání již brojila proti všem záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Nakonec se žalovaný nezabýval zbytkem námitek, přičemž argumentoval judikaturou, že není třeba se zabývat těmi námitkami, které nejsou způsobilé změnit výrok.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobou podanou dne 5. 3. 2018 napadá žalobkyně nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na lhůtu, ve které žalovaný rozhodoval, nevěnoval podanému odvolání dostatečnou pozornost a neposoudil veškeré odvolací důvody uvedené žalobkyní, čímž žalovaný porušil § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Oprávněná úřední osoba daná ustanovení porušila tím, že o odvolání žalobkyně rozhodla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí.
4. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobkyně z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje doloženého v odvolacím řízení dovozuje, že běžnou praxí je posuzovat i jednotlivé podklady – rozhodnutí v blokových řízeních. Žalobkyně považuje za porušení zásady legitimního očekávání, pokud různé krajské úřady rozhodují odlišně.
5. Žalobkyně nakonec konstatuje, že oznámení o spáchání přestupku nejsou dostatečnými podklady. Aby byla vyloučena chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, je nutné je vždy porovnat s předmětným rozhodnutím. Žalobkyně uvádí konkrétní pokutové bloky série HG/2014 č. bloku G 1498901 a série GF/2013 č. bloku F 0832677, u Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kterých nebyly dodrženy zákonem a judikaturou stanovené požadavky. Dále vznáší řadu konkrétních námitek proti těmto i dalším pokutovým blokům. Žalobkyně zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Žalobkyně požaduje, aby se soud v jednotlivých případech zabýval otázkou, zda jednotlivá pravomocná rozhodnutí byla způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

6. Žalobkyně proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.
7. Ve vyjádření ze dne 3. 4. 2018 žalovaný uvádí, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoli jednostranně v neprospěch žalobkyně. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že zástupce žalobkyně vystupuje v obrovském množství obdobných řízení. Ačkoli o odvolání nebylo rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě, jelikož se jedná o lhůtu pořádkovou, její nedodržení nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný také doplňuje, že součástí podaného odvolání nebylo rozhodnutí krajského úřadu. Ohledně ostatních námitek pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud rozhodl ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. mimo ústní jednání, neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění podkladů – zejména jednotlivých pokutových bloků, které žalobkyně napadala.
11. Soud rozhodl věc dle § 56 odst. 1 s. ř. s. přednostně, neboť pro to shledal závažné důvody. Žalobkyně je při své podnikatelské činnosti i péči o rodinu vázána na užívání auta, a prodlení by jí mohlo způsobit závažnou újmu.
12. Žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:
14. Součástí správního spisu jsou oznámení o uložení pokuty a jedno rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení.
15. Oznámením ze dne 13. 4. 2016, č. j. MHMP 643774/2016, oznámil magistrát žalobkyni, že dosáhla 12 bodů v bodovém hodnocení, a zároveň ji vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.
16. V námitkách ze dne 21. 4. 2016 proti oznámení napadala žalobkyně věcnou stránku (i) rozhodnutí Městského úřadu Trutnov správní mocí ke dni 10. 3. 2016, sp. zn. 2015/16980/SPR-SR/GUK, (ii) rozhodnutí Policie ČR Praha ze dne 11. 4. 2016.
17. Z rozhodnutí I. stupně je zřejmé, že magistrát vycházel toliko z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (str. 1 až 2 rozhodnutí I. stupně). V odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

magistrát především uvedl, že není v námitkovém řízení oprávněn hodnotit okolnosti, které se týkaly samotného spáchání přestupků.

18. Blanketním odvoláním ze dne 10. 11. 2016 napadla žalobkyně rozhodnutí I. stupně. V jeho doplnění ze dne 9. 12. 2016 uvedla, že správní orgán se nezabýval způsobností jednotlivých podkladů pro provedení záznamu bodů v registru řidičů. Podle jejího názoru nemohl být záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče učiněn pouze na základě oznámení o uložení blokové pokuty. Následně poukázala na zákonné náležitosti pokutových bloků a vytýká jednotlivým pokutovým blokům konkrétní vady.
19. Žalobkyně předně namítá, že žalovaný o jejím odvolání rozhodl v nestandardně krátké lhůtě, ačkoli v jiných případech rozhoduje déle.
20. Podle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*
21. Podle § 71 odst. 3 správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.*
22. Soud uvádí, že správní řád v § 71 odst. 1 a 3 stanovuje obecné lhůty pro vydání rozhodnutí. Povinností správního orgánu je rozhodnout o věci bez zbytečného odkladu. Pokud to není možné, je základní lhůta pro vydání rozhodnutí 30 dní, která se může ještě z různých důvodů prodloužit. Ačkoli správní řád stanovuje povinnost správních orgánů rozhodovat v určitých lhůtách, jedná se o lhůty pořádkové, jejichž porušení nemá zpravidla žádný vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Porušení stanovených lhůt zakládá běžně nečinnost správního orgánu, proti níž je možné se bránit dalšími právními prostředky (srov. § 80 správního řádu; část třetí hlava II díl 2 s. ř. s.).
23. V nyní posuzovaném případě je však situace opačná, neboť žalobkyně žalovanému vytýká, že rozhodl v jejím případě o odvolání proti rozhodnutí I. stupně příliš rychle. Soudu je zřejmý účel takové argumentace, neboť povinnost odevzdat řidičský průkaz, respektive pozbytí řidičského oprávnění, nastupuje až s pravomocným ukončením příslušného správního řízení (srov. § 123f odst. 4 ve spojení s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Pokud žalobkyně namítá, že žalovaný rozhodl příliš rychle, je zjevné, že její snahou bylo oddálit moment, kdy měla pozbyt řidičské oprávnění. Byť je na žalobkyni, jakou zvolí procesní taktiku a jak využije dostupné právní prostředky, nelze správním orgánům vyčítat, že v určité věci postupovaly příliš efektivně či bez průtahů, neboť se jedná o jejich povinnost (§ 6 odst. 1 správního řádu). Naopak rychlý a účinný postup správních orgánů, který je v souladu se zákonem a přiměřený, naplňuje zásadu, že veřejná služba je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).
24. Námitka není důvodná.
25. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný v rozporu se zásadou legitimního očekávání nezabýval rozhodovací praxí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který běžně posuzuje i jednotlivé podklady – rozhodnutí v blokových řízeních.
26. Soud předně uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by součástí odvolání žalobkyně bylo jakékoli rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Žalovaný se tak jeho Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obsahem přirozeně nemohl zabývat. Nehledě na tuto skutečnost však soud konstatuje, že žalovaný je ústřední orgán státní správy (§ 1 bod 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky), zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje (§ 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení), který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Z popsání vztahu správních úřadů vyplývá, že daná námitka žalobkyně není na místě, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.

27. Námitka není důvodná.

28. Žalobkyně závěrem namítá, že jednotlivé podklady pro záznam bodů nebyly způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobkyně napadá skutečnost, že správních orgány vycházely toliko z oznámení o spáchání jednotlivých přestupků, nikoli však z originálních podkladů.

29. Otázkou, z jakých podkladů mají správní orgány vycházet v námitkovém řízení podle zákona o silničním provozu, se již v minulosti podrobně zabývala judikatura správních soudů. Správní orgány jsou v řízení dle § 123c silničního zákona oprávněny přezkoumávat toliko způsobilost jednotlivých podkladů pro učinění záznamu bodů v registru řidičů, nemohou však znovu přezkoumávat závěry jednotlivých rozhodnutí (příkazů, pokutových bloků), na základě nichž je záznam prováděn (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Dále oznámení, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Takové oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS). Přitom nikoli každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74). Nakonec i v námitkovém řízení je vyloučena aplikace institutu koncentrace řízení, protože správní orgány musí přihlížet i k námitkám, které byly nově vzneseny v odvolacím řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013-38, bod 30), což je umocněno i tím, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je *trestem* ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS). Z uvedených závěrů vychází i novější judikatura, která shrnuje, že „[...] správní orgány si musejí obstarat pokutové bloky jen tehdy, pokud účastník v souvislosti s daným přestupkem vznesl konkrétní námitku – jindy ne. Z této judikatury podle NSS naopak neplyne, že v situaci, kdy účastník ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, se povinnost

obstarat si pokutový blok a zabývat se jeho obsahem přenáší na krajský soud (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34, body 15 až 24).

30. V nyní posuzovaném případě soud shledal, že žalobkyně v rámci námitkového řízení napadala toliko věcnou stránku dvou přestupkových případů, na základě nichž jí byl proveden záznam bodů v registru řidičů. V odvolacím řízení však žalobkyně již vznášela celou řadu konkrétních námitek proti jednotlivým pokutovým blokům (srov. str. 8 až 15 odvolání ze dne 9. 12. 2016). Žalovaný však chybně k těmto námitkám uvedl, že pokutové bloky nebyly obstarány v řízení I. stupně, a proto nemohly být napadány v odvolacím řízení (str. 3 napadeného rozhodnutí). Za dostatečné přitom v rozporu s výše citovanou judikaturou považoval pouze oznámení o jednotlivých případech přestupkových jednání, které vzal magistrát za podklad pro záznam bodů.
31. Mylný je i závěr žalovaného, že se v námitkovém řízení uplatní koncentrace řízení, neboť jednak započítávání bodů v registru řidičů je trestem, jednak řízení o odevzdání řidičského průkazu a pozbytí řidičského oprávnění je řízením ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé s. ř. s., neboť jeho možným závěrem je uložení povinnosti řidiči. Soud přitom považuje za nepodstatné, zda určitá povinnost je ukládána správním orgánem, nebo vzniká přímo ze zákona, pokud jsou naplněny určité podmínky, o kterých správní orgán řidiče toliko informuje. Oba případy se totiž liší jen způsobem legislativně-technického nastavení právní úpravy, ale v obou případech stát ukládá osobám určitou povinnost (zde: odnětí řidičského oprávnění a řidičského průkazu).
32. Soud proto uzavírá, že žalovaný neobstaral dostatečné podklady, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky žalobkyně, kterými žalobkyně zpochybňovala způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Ani soud se tak nemohl zabývat žalobními námitkami, kterými žalobkyně zpochybňuje náležitosti těchto pokutových bloků, neboť by tím v této procesní fázi nahrazoval hodnocení ze strany správního orgánu.
33. Námitka je důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť správní orgány nevycházely v posuzovaném případě z dostatečných podkladů [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud nezrušil k návrhu žalobkyně rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť vytčenou vadu bude možné napravit i v rámci odvolacího řízení. V dalším řízení si správní orgány obstarají zejména napadené pokutové bloky, popřípadě jejich kopie, aby mohly řádně prověřit důvodnost vznesených odvolacích námitek.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 9 800 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce.
36. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.

předsedkyně senátu